

Térben, időben

KÖNYVKRITIKA - LXIII. évfolyam, 42. szám, 2019. október 18.

Tózsér Árpád: Lélekvándor. Napkút Kiadó, Budapest, 2019, 76 oldal, 1990 Ft

A *Kis testamentum* (41-42.) villonos címfelütése és *Ajánlása* között pedig egy olyan ív húzódik meg, amely nemcsak a magyar irodalomtörténet egyik legfontosabb szövegét, József Attila *Eszméletét* alludálja több helyütt, hanem még a költészetben is ritkán látott mélységébe és a nyelvnek. „Már rég nem ok és okozat a kint s bent...” - mondja, majd így írja tovább önmagát a következő szakasz elején: „Végződném, mint tegnap is...” De ez még rendben is volna, akkor hökkenünk meg igazán, amikor tizenöt sorral később ezt olvassuk: „végződjek ki és végződjem be, végleg”. Vajon mi értelme lehet annak, ha egy költő ugyanazt az ígét egyszer ikesen, másszor iktelenül ragozza - egyetlen soron belül?